wasto: „Mis k— weelakumine sul alati? Ei ole kolmel pääwal einekest suhu wõtnud, mis peale sa jood?“

Mina wõtsin weekibu ja pakusin haige põuase keelele kastet. Jua andes nägin kolletanut naisterahwa kuju, mis enam mure ja tõbe kurnamisel kui aastade koorma al näis närtsinud olewad.

„Aitüma, eideke! karastawa joogi eest,“ ütles haige kange keelega, ja ei pannud tähele et wõeras käsi teda jootnud. „Ära wäsi täna öösel mino juures, eideke, — se on sul wiimne waew —“ pikemalt ei wõinud tema sõnadest aru saada. —

Mida koos-piire ligemale hing jõuab, seda enam wõerduwad silm, kõrw ja keha-tähtsus*) aealiko asjade wasto. Seal weerewad waimo laened waikselt tulewa aea poole, kust lootuse koidu-tera lahku- ja kahwatanut palget punetab. Mis meile jamsimiseks näitab, wõib ehk omal kohal tõsisem olla kui meie igapääwased jutud. Aga kes oskaks surmateekäija sõnu tähendada, kus mõtede lend kõrgemale ulatab, sest et waimul keharaskust enam ei ole. Jah mõnikord näitab lugu, otsekui weniksid meie waimotiiwad kehalagumisel igal silmapilgul pikemaks.

Haige püüdis wäsinut peat asemelt kergitada, ja küsis: „Kas taat ei ole kangrult tagasi tulnud? Ma lasin Jüri seie paluda, et mulle enne minikut Jumala sõna kuulutaks.“

„Wõtko pergel sino jampsi-tahtmised!“ hüüdis

* Se on: keha-tundmine.

wanamoor. — „Kes pimedal wihmasel ööl, kus hea peremees koera toast wälja ei ajaks, sulle püha Jürisi lähäb otsima. Isa läks eile enne widewiko kodunt, lubas kangrule minna, aga k— teab, mis kangro lõime kamitsad teel tema jalgu kinitanud, et enam koeo tagasi ei jõua.“

„Ema, ema!“ ütles haige haledaste — „mino silmapilgud on loetud, — ära haka lahkumise tunnil wandumisega patude koormat kosutama.“

Seda kuuldes astusin sängi ligemale ja soowisin haigega tutwustada, siiski seisin tüki aega kahewahel ja ei teadnud, kuida temaga jutu pidin alustama. Seal tõusis äkitsel kolin ja needmise käratsemine ukse taga — aga et sest pikemat jutu siin ei maksa teha, tahan lühidelt niipalju tähendada: käratseja oli wiletsa maja peremees, kes haige tütre soowimiste sõudel nairismaa kaudo õigemat teed otsinud, nüüd silmad täis tagasi tuli. Oh kurbtuse wäärt lugu: mees ja naine weawad ühes ikes kõrtsi adra!

Läks rohkem pool tundi aega, enne kui joobnut wanamees jändamisel wäsis ja magama uinus. Naise küsimise peale asjataallitamise pärast ütles tema: kangro Jüri ei olnud kodu, ma rääkisin Else igatsemist Leenole, ja tema lubas Jüri hommiko seie saata.

Kui raho majasse tagasi tulnud, astusin teistkorda sängi ette, wõtsin haige kääst kinni, mis juba kohmetanud ja külm kui tulew säng oli. Mino katsew sõrm ei leidnud käärandmest enam weresoone tuksomist; sest mõistsin selgest, et lahkumise silmapilk kaugel